

og det var derfor naturligt, at et saadant Forslag ikke kunde gennemføres i Rigsraadet. Efter Frederik den Syvendes Død optoges Sagen paa ny, og der vedtoges i Rigsraadets Folketing den 7. Marts 1866 en Beslutning, hvorefter Regeringen opfordredes til „at forelægge Repræsentationen til Beslutning et Regulativ, som fastsætter dels de Embeder under Civillisten, som ved Tronskifte kunne komme i Betragtning til Pension af Statskassen, dels de Lønninger for disse, som kunne lægges til Grund for Pensionsberegningen“. Finansministeren havde allerede forinden, paa Foranledning af, at der under Forhandlingerne i Rigsraadets Folketing var udtalt et Ønske, som gik i samme Retning, meddelt, at Kongen havde erklæret sig fuldkommen villig til at gaa ind paa et saadant Arrangement og havde bemyndiget sin Hofmarskal til at træde i Forbindelse med Finansministeren for at træffe de fornødne Skridt til, at det her udtalte Ønske kunde blive fyldstgjort. Kongen befalede da ogsaa i November 1867 en Komité nedsat til Udarbejdelse af et saadant Regulativ, men denne Komité's Arbejde bragte intet Resultat, og Sagen døde hen.

Efter Kong Christian den Niendes Død dukkede Spørgsmaalet op paa ny. Der udtaltes under Behandlingen af Hofpensionsloven af 19. April 1907 fra alle Sider et Ønske om at faa en endelig og fast Ordning af dette Forhold, og til Imødekommelse af dette Ønske fremsatte Finansminister Vilhelm Lassen i Samlingen 1907—08 et Forslag, som kortelig sagt gik ud paa, at ved fremtidigt Tronskifte blev Pensionering af den ophørte Civillistes Tjenestemænd Statskassen uvedkommende, idet Pensionerne udrededes af den nye Civilliste, mod at Statskassen fra Finansaaret 1906—07 at regne udredede et aarligt Tilskud af 25,000 Kr. til en Pensionskasse for Hoftjenestemænd og deres efterladte. Dette Forslag fremsattes i Folketinget i Samlingen 1907—08 og gik i Udvalg, men det blev ikke behandlet til Ende og er ikke senere fremsat. Der fremkom ret stærke Indvendinger mod dette Forslag, og disse Indvendinger var væsentlig følgende: Beregningen af det aarlige Tilskud paa 25,000 Kr., som var bygget paa de Erfaringer, der var indvundet ved de to sidste Civillister, Frederik den Syvendes og Christian den Niendes, forudsatte en gennemsnitlig Regeringstid for en dansk Konge paa ca. 25 Aar, hvilket for øvrigt ogsaa omtrent svarer til den

faktiske gennemsnitlige Regeringstid, der har været under det Oldenburgske og det Glücksburgske Kongehus. Men dette Gennemsnit fremkommer gennem Regeringer af højst ulige Længde. For blot at tage de tre sidste Regeringer har vi for Frederik den Syvende 15³/₄ Aar, for Christian den Niende godt 42 Aar og for Frederik den Ottende 6¹/₄ Aar. I hvert enkelt Tilfælde vilde da denne Ordning trods dens gennemsnitlige Retfærdighed have givet betydelige Tab enten for Civillisten eller for Statskassen. Med andre Ord: der var, hvad man i Forsikringsproget kalder et ret stort Hasardmoment i denne Ordning. Endvidere indvendte man mod den, at Udgiften for Statskassen vilde i en længere Aarrække blive væsentlig større, idet naturligvis de bevilgede Pensioner til de afskedigede Tjenestemænd fra Kong Christian den Niendes Hofstat blev ved at løbe, og i Tillæg dertil fik man det Tilskud af 25,000 Kr. aarlig, som fremtidig skulde ydes til Hofpensionskassen. Og endelig fremkom der den Indvending, som vel nok var den væsentligste, at den hele Ordning, selv naar den langvarige Overgangstid var udløbet, ikke vilde medføre nogen Indskrænkning af Statskassens hidtidige Forpligtelse med Hensyn til Hofpensionering, men kun en Fiksering deraf. Man beregnede jo netop de 25,000 Kr. aarlig som et Beløb, der skulde dække de Udgifter, Statskassen erfaringsmæssigt tidligere havde haft til Hofpension. Det var altsaa en Omlægning af Byrden, men ikke en Nedsættelse. I hvert Tilfælde blev dette Forslag ikke gennemført.

Da nu Spørgsmaalet paa ny dukkede op ved Kong Frederik den Ottendes Død, maatte det for mig være meget ønskeligt at finde et nyt Grundlag, og som et saadant frembød sig da ret naturligt det, der allerede saa at sige var knæsat af Rigsraadets Folketing ved Beslutningen af 1866, Tanken om det, man kunde kalde det normerede Hof, Fastsættelsen af en normal Hofstat med visse Normallønninger for de paagældende Tjenestemænd og yderligere en Fastsættelse af, at hvad Kongen antog af Tjenestemænd ud over det i Normalregulativet fastsatte og de Lønninger, han gav dem ud over de i Normalregulativet anførte Lønninger, skulde være Statskassen ganske uvedkommende som Grundlag for fremtidig Pensionsberegning. Men dette maatte dog siges endnu ikke at være tilstrækkeligt, naar det gjaldt at tilvejebringe et Grundlag, som kunde vente Vedtagelse her i Rigsdagen; det maatte